

Üç Samsunlu Arasında

– Sami Biber · 13 Temmuz 2020

Dört sene önceydi...

Ben yaşta olanlar çok iyi hatırlayacaklardır. Televizyonlarımızın siyah-beyaz ve sadece TRT 1 olarak ve dahi haftanın sadece belirli günlerinde saat 19.00-24.00 arasında yayında olduğu günlerde bir reklam vardı :

İki yaşlı amca yolda karşılaşırlar.

-Akbanka mı gidiyorsun Turgutcuuum?

+Hayır Akbanka gidiyorum.

-Hımmm. Ben de senin her zamanki gibi Akbanka gittiğini sanıyordum.

Çok gülerdik bu reklama. Sırf bu reklamı tekrar tekrar seyretmek için televizyonun başından ayrılmazdık.

İhtiyarları ise Türk sinemasının iki büyük emekçisi canlandırırdı: Faik Coşkun ve Kamer Sadıkyan.

Bu reklam o kadar çok tuttu ki daha sonra pek çok mizaha konu oldu. Mesela yukarıdaki resimde de gördüğünüz gibi zamanın mizah dergisi olan Gırgır da bu reklamdan adaptasyonla bir karikatür yayınlamıştı:

ECEVİT- Erken seçime mi gidelim?

DEMİREL- Hayır erken seçime gidelim.

ECEVİT- Haaa. Ben de erken seçime gidelim dedin sandım.

İşte bu sevimli ihtiyarların durumuna benzer bir durum yaşadım geçenlerde.(Ben sanki çok gencim ya, vatandaşlara ihtiyar diyorum.)

Sabah kahvaltımı yaptıktan sonra her zaman olduğu gibi bilgisayar başına çöktüm. İllevelakin internete girmem mümkün değil. Beş dakika kadar uğraştım ki ekranda bir yazı belirdi. Mealen şöyle diyordu: " Sayın Sami Biberogulları ! Aziz Kardeşim ! Ulan niçin ödemiyorsun internet faturasını angut ! Vermeden almak Allah'a mahsustur. Var mı öyle faturayı ödemedi internet kullanmak?"

Tepemin taşı attı. Hani karşımda canlı bir muhatap olsa yazacağım " Angut senin babandır. Bankaya

otomatik ödeme talimatı verdim. Banka ödememişse benim kabahatim ne?" Diye ama karşımda bir muhatap yok.

Çaresiz bankaya gittim. "Arkadaşım ! Niye ödemiyorsunuz benim internet ücretini?" Dedim. Oradan bir görevli " Abi sen para yatırmamışsan nereden ödeyeceğiz?"Demez mi? Kızdım. Otomatik ödemeyi kapattım.

Artık yapacak bir işim kalmıştı: Bir internet bayiine uğrayıp borcumu ödemek ve interneti bağlatmak. İlle velakin koskoca memlekette internet bayileri sanki toptan imha olmuşlardı. Neredeyse iki saat yol yürüdüm ama yok,bir tane bile yok.

Bir taraftan da kafaya koymuşum. İlle de bir internet bayiinden ödeyeceğim ki hemen bağlansın internetim. Yoksa evden kredi kartıyla ya da fatura merkezlerinden ödemek de mümkün elbette.

Neyse...Onca yürümeme ve aramama rağmen bulamayınca eve dönmek için belediye otobüsü beklemeye başladım. Yaklaşık bir saat da belediye otobüsü bekledikten sonra nihayet bizim mahalleye giden belediye otobüsü geldi. Bindim. Üç durak gittik ki baktım sağda bir internet bayii. Hemen indim ve bayiye girip borcumu ödedim. Ödemesine ödedim ama bizim mahalleye gidebilmek için bir saat daha otobüs beklemek zorundaydım. Allahtan bu durağın olduğu yere belediye iki adet bank koymuştu.

Banka doğru yanaştım. Banklardan birinde yaşlı bir adam, ötekinde yaşlı bir kadın, kızı ve torunu oturuyorlardı.

Yaşlı adama "Selamünaleyküm" Diyerek yanına oturdum.

Adam "Aleyküm selam" Diyerek selamımı aldıktan sonra devam etti.

-Demek sen de Karadenizlisin

Haydaaa.

-Yok bey abi. Ben Karadenizli sayılmam. Anne tarafından Karadenizliyim ama baba tarafım Karslıdır.

-Samsun'un neresindensin?

-Yav abim Samsunlu değilim. Anne tarafından Trabzon- Sürmeneliyim.

-Ben de Samsunluyum. Samsun güzel şehirdir. Tam emeklilere göre. Sen emekli oldun mu?

-Evet. Emekliyim.

-Aaaa ne güzel. Ben de kamyoncuyum.

-Abiciğim. Ben kamyoncu değilim. Tarih Öğretmenliğinden emekliyim.

-Çocukları evlendirdin mi?

- Yok amca henüz evlendiremedim.

Der demez yan taraftaki yaşlı bayan da lafa girdi.

-Çok şükür ben evlendirdim. O konu insanın başında büyük bir derttir. Benim sırtımdan bir yük kalktı valla.

İçimden " Bir sen eksiktin." Desem de dışımdan öyle demedim tabii ki?

-Oh ohhh. Maşallah, maşallah. Bu devirde çocuklarınızı evlendirmişsiniz. Ne büyük saadet değil mi?

-Yok gelinin adı Saadet değil. Biri Sultan, bu yanımdaki de Sıdıka. (Kızı sandığım meğer geliniymiş.)

Yaşlı amca da topa girdi.

-Sen de mi Samsunlusun?

Ben merakla sorunun cevabını bekliyorum. Yaşlı kadın cevap verdi.

-Evet ben de Samsunlu'yum.

Velhasılı kelam iki Samsunlu arasındaydım.

Amca devam etti.

-Samsun güzel yerdir. Sen yukarıdan mı yoksa sahilden misin?

Kadın cevap verdi:

-Ben Çarşambadanım amca.

Yaşlı adam ellerini benim yanaklarımda gezdirip " Kullanılmış jiletle tıraş olma " Deyince kadın hiddetlendi.

-Ne jileti, ne tıraşı yahu?

Duruma müdahale ettim. Yoksa maraza çıkacak durduk yerde.

-Hanım abla size değil, bana diyor " Kullanılmış jiletle tıraş olma " Diye.

Ben tam kadına bunu dediğim anda bir vatandaş daha oturdu yaşlı adamın öteki tarafına ve tabii ki o da lafa girdi.

-Aslında tıraşı çelik usturayla olmak gerekir ama nerdeee o eski usturalar.

Yaşlı adamın gözleri parladı.

-Sen de mi Samsunlusun?

Merakla sorunun cevabını bekliyorum. Eğer bu yeni gelen yaşlı da "Evet" Derse " İmdaaatt" Diye bağıracağım.

O bir saniyeden de az zaman içinde ben bunları düşünürken ikinci yaşlı adam cevap verdi:

-Evet ben de Samsunluyum.

Hayatımda ilk kez üç Samsunlu arasındaydım. Şimdiye kadar bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiç bir fikrim yoktu ama şimdi fazlasıyla fikir sahibi oluyordum.

"Ey Allah'ım tamam bu gün bütün Samsunluları burada toplayacaksın onu anladım da benim bu Samsunlular arasında işim ne?" Diye düşünmeye başlamıştım ki yaşlı kadın ikinci yaşlı adama sordu?

-Bey abi sen Samsun'un neresindesin?

İkinci yaşlı Samsunlu cevap verdi:

-Havzadanım bacım.

" Bacım"ın surati asıldı.

-Allah Havzalıların belasını versin. Sürüm sürüm sürünsünler.

Hay Allah'ım ya. Kadın safı maraza. Havzalı bir insanın yüzne baka baka " Allah Havzalıların belasını versin."Denir mi hiç? Hem sebep ne ki.

İkinci yaşlı adamın " Ne diyon len sen siboppp." Diye ayağa kalkmasını bekliyorum fakat kalkmadı.

-Haklısın bacım. Allah o doktorlara insaf merhamet versin. Güya memleketin en iyi hastanesi.

Birinci yaşlı adam epeydir süren suskunluğunu bozdu.

-Eskiden buralar hep ormandı. Hatta domuz avlarıydı buralarda. Ahh ahhh. Kafa işte. O zamanlar bir arsa alsaydım buralardan, şimdi milyonerdim:

Yaşlı kadın devam etti.

-Bir Havzalı domuz yüzünden evim ocağım dağıldı. O yüzden hiç sevmem Havzalıları

İkinci yaşlı adam cevap verdi:

-Siyami Ersek Kalp ve Göğüs Hastalıkları Hastanesi... Adam tahlile gönderiyor. Tahlil sonuçlarını alıp getiriyorum, bana " İki hafta sonra gel diyor." Ben de dedim ki." Bak doktor, seni vururum. Bana niçin iki hafta sonra gel diyorsun? Bakalım benim iki hafta ömrüm varmı?"

Yaşlı kadın cevapladı.

-Ben senenin altı ayında burada çocukların yanında kalıyorum. Diğer altı ayda da Çarşamba'ya gidiyorum.

Birinci yaşlı adam atıldı.

-Hımmm demek sen de Soyak-Yenişehir'e gidiyorsun? Oğulların orada mı oturuyor? Benim oğlum da orada oturuyor.

"Hey Allah'ım. Bir gün, alt tarafı bir gün internetim kesildi. Şu başıma gelenlere bak. "

Birinci yaşlı adam bu sefer bana döndü.

-Bir şey mi dedin?

-Yok abi. Öylece kendi kendime mırıldanıyorum.

Hayret ki bu sefer anlamıştı ne dediğimi.

-Vah vahhh. Daha genç gösteriyorsun. Kaç yaşındasın sen?

-Altmış iki yaşındayım

-Ohoooo. Ben seksen iki yaşındayım. Benim yaşıma gelince hepten tozutursun sen. Kendine dikkat et biraz.

Yaşlı yeyze de atıldı:

-Her gün Kara lahana ye. Kulaklara, gözlere gelir.

Cevap verdim:

-Ablacığım, o senin dediğin havuç.

İkinci yaşlı amca topa girdi bu sefer.

-Havza güzel yerdir. Ben İstanbul'a bir iş için gelmiştim. İşim biter bitmez döneceğim Havza'ya

Teyze daldı bu sefer.

-Havzalıları hiç sevmem. Çarşamba gibisi var mı?

Ben:

-Hanım abla Çarşamba'yı da sel almış. Öyle diyorlar?

Durakta, ayakta belediye otobüsü bekleyen bir bayan vatandaş döndü bu sefer.

-Ay ne zaman yağmış? Buralara gram yağmur yağmadı.

Bu sefer şaşırma sırası bana gelmişti.

-Hanım kardeşim ! Bura nere, Çarşamba nere. Burada havanın açık olmasıyla Çarşamba'nın ne alakası var?

Cevap verdi hanımefendi:

-Beyefendi ! Çarşamba dediğiniz İstanbul'un Avrupa yakası. O kadar da uzak sayılmaz.

Anlamıştım. Hanımefendi Fatih-Çarşamba'dan bahsediyordu.

-Ha anladım. Siz Fatih – Çarşambayı diyorsunuz. Merak etmeyin oraya bir şey olduğu yok.

Kadın rahatladı.

-Oh çok şükür. Bayağı korkmuştum.

Merakla sordum:

-Fatihlisiniz sanırım.

-Evet

-Samsunlu olmadığınızdan emin misiniz?

-Ayol ne Samsun'u, İstanbul-Fatihliyim.

-Oh ya Rabbi şükür. Size sarılabilir miyim?

-A a a . Delinin zoruna da bak. Ne münasebet?

Kadına, aralarında kaldığım Samsunluları göstererek cevap verdim.

-İşte bunlar münasebet.

Kadın şen bir kahkaha attı.

-Ha ha haaaa. Aslında siz de haklısınız ama yine de olmaz. Üzgünüm.

" Of ulan offff. Kara bahtım kem talihim. Taşa bassam iz olur." Diye boşuna dememiş diyen.

Neyse ki belediye otobüsü fazla bekletmedi. Hep beraber bindik ve on dakika sonra evdeydim. Heyecanla bilgisayarımın başına oturdum. Ya Rabbi şükür İnterneti bağlamışlardı. Bir daha mı? Bir daha ne pahasına olursa olsun kesilmesine asla izin vermeyecektim. Çünkü evin dışı benim için hayli tehlikeli

olmaya başladı artık.